DOMSTOLENS DOM
AF 20. MARTS 1959

Firma I. Nold KG
mod Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

Sag 18/57

Processprog: Tysk

Angående:

Søgsmål om annullation, subsidiært afgørelse om ikke-anvendelse af Den Høje Myndigheds beslutninger nr. 16/57, 17/57, 18/57 og 19/57 af 26. juli 1957 (ABl. nr. 24 af 10. 8. 1957; findes ikke på dansk).

Domskonklusion:

1. Sagen kan antages til realitetsbehandling.

2. Artikel 2, stk. 1, 2 og 3 i Den Høje Myndigheds beslutninger nr. 16/57, 17/57 og 18/57 af 26. juli 1957 annulleres.

3. Den Høje Myndigheds beslutning nr. 19/57 af 26. juli 1957 ophæves i det omfang, den begrænser adgangen til at være interessent i Oberrheinischen Kohlenunion til de grossister, der driver forretning i Sydtyskland, og som opfylder betingelserne for direkte levering ifølge beslutningerne nr. 16/57, 17/57 og 18/57.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

at sagen forkastes som ugrundet,
at den foreløbige foranstaltning af 3. december 1957 samtidig ophæves.

S a m m e n d r a g

1. *Procedure — annullationssøgsmål — Den Høje Myndigheds beslutninger — individuel karakter*
   (EKSF-traktaten, artiklerne 33 og 65, stk. 2)

2. *Annullationssøgsmål — for sent fremsat søgsmålsgrund — afvisning fra realitetsbehandling*

3. *Den Høje Myndigheds beslutninger — begrundelsespligt — undersøgelse ex officio*
   (EKSF-traktaten, artikel 15)

4. Den Høje Myndigheds beslutninger — utilstrækkelig begrundelse — krænkelse af væsentlige formkrav

(EKSF-traktaten, artiklerne 15 og 65, stk. 2)

1.a) En beslutning, hvorved Den Høje Myndighed godkender handelsmæssige ordninger og andre aftaler, der forelægges den, og således udtaler sig om retsgyldigheden af konkrete vedtagelser truffet af bestemte enkelte virksomheder, er af individuel karakter i forhold til de pågældende virksomheder.

En beslutning, der er af individuel karakter i forhold til de virksomheder, som den retter sig til, kan ikke samtidig anses som en generel beslutning i forhold til tredjemand.

b) Generelle beslutninger er quasi-lovgivningsmæssige forholdsregler, der udgår fra en offentlig myndighed og har normativ virkning erga omnes. Når Den Høje Myndighed blot i henhold til artikel 65, stk. 2, og under fravigelse af det i samme artikels stk. 1 opstillede principielle forbud, godkender aftaler om fælles indkøb eller salg, træffer den en individuel beslutning. De af private virksomheder trufne aftaler, som alene Den Høje Myndighed har godkendt, har ikke herved tabt deres privatretlige karakter. Som følge heraf bør godkendelsen ikke betragtes som quasi-lovgivningsmæssige foranstaltninger, truffet af en offentlig myndighed under dennes udøvelse af sine beføjelser til at udstede generelt bindende forskrifter.

2. Ifølge artikel 22 i EKSF-statutten for Domstolen og artikel 29, stk. 3 i dennes procesreglement skal stævningen indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse forskrifter medfører, at søgsmålsgrunde, som ikke er nævnt i stævningen, ikke kan antages til realitetsbehandling.

3. Den pligt, der ifølge EKSF-traktatens artikel 15 påhviler Den Høje Myndighed til at begrunde sine beslutninger, tjener ikke kun til beskyttelse af de personer, som er undergivet Domstolens domsmyndighed, men har desuden til formål i fuldt omfang at muliggøre den retlige efterprøvelse af beslutninger, der påhviler Domstolen ifølge traktaten. Derfor kan og må Domstolen ex officio undersøge en eventuel mangel ved begrundelsen, der kunne besværliggøre denne prøvelsesret.

4. Såfremt begrundelsen til de anfægtede beslutninger hverken i sig selv eller ved henvisning til tidligere trufne beslutninger indeholder en tilstrækkelig og korrekt angivelse af de faktiske og retlige overvejelser, som de anfægtede beslutninger støtter sig på, forhindrer den domstolskontrollen, navnlig konstateringen af at Den Høje Myndighed fuldt ud har iagttaget artikel 65, stk. 2.

Sådanne beslutninger krænker som følge heraf EKSF-traktatens artikel 15. En utilstrækkelig begrundelse må ligestilles med en manglende begrundelse.